

ប័ណ្ណសារក្រា

លេខ 2

១៤

២៖

២១

២៧

I บ่วงเสน่หา I

เล่ม 2

คำโปรย

เส้นทางรักที่เหมือนทางตัน เหมือนเส้นขนานทั้งที่ทั้งคู่ใกล้ชิดกัน
เห็นหน้ากันทุกวัน แต่ไม่มีโอกาสได้บอกรักหรือแสดงออก มัน
เหมือนเนื้อร้ายที่เกาะกินหัวใจของทั้งสองอยู่เนิ่นนาน จนท้ายที่สุด
ทำให้เขาสามารถพังทลายเนื้อร้ายนั้นออก ทำให้เขาได้สมหวังใน
ความรัก

คิดะธรา

ต่อจากเล่ม 1

ตอนที่ 7 จุดจบแห่งรักในอดีตกับจุดเริ่มต้น

แดนสุรนั่งลงยังเก้าอี้νωมตัวใหญ่หลังโต๊ะทำงานของเขา พร้อมกับยกมือบีบขมับแล้วคลึงหนัก ๆ พลาจขบگرامแน่น

สีหน้าที่ดูเครียดจนเห็นได้ชัดของเขาประกอบด้วยอาการที่ นวดขมับและใบหน้าออกแดงกว่าทุกวันทำให้เธอก้าวไปหยุด ตรงหน้าเขาพร้อมกับวางเอกสารที่ทำเสร็จไว้บนโต๊ะ

“ไม่สบายหรือคะ”

เขาเงยหน้ามองเธอ

“ไม่หรอก”

เขาตอบพร้อมกับเลื่อนเอกสารที่เธอวางไว้มาเปิดออก ตรวจสอบตราดู ในขณะที่เธอยังยืนอยู่หน้าโต๊ะของเขา กวาดสายตามองเครื่องหน้าเข็มขริมที่หล่อสะอาดของเขา เธอมองตั้งแต่เส้น ผมหคดำเป็นเงางามได้รับการตัดแต่งอย่างประณีต ผมหคางจะ อ่อนนุ่มเพราะเป็นผมหคเส้นเล็ก จัดทรงอย่างเรียบร้อย อีกทั้งเสื้อผ้า ที่สวมใส่ก็ดูเรียบร้อยสะอาดสะอ้านบ่งบอกถึงอุปนิสัยเป็นคนรัก ความสะอาด

“ฉันมีอะไรผิดปกติหรือ ถึงได้ยืนมองอยู่แบบนี้”

คำพูดนั้นทำให้เธอรู้สึกตัวแล้วรีบمينหลบสายตาของเขา
ที่เงยหน้าขึ้นมอง

“เปล่าค่ะ เพคะว่าคุณจะให้แก้ไขตรงไหนหรือว่าคุณ
ต้องการอะไร..จะคิมน้ำสักแก้วไหมคะ”

“ก็ดี”

เขาตอบโดยไม่มองหน้าเธอ แต่เพียงแต่เธอพ้นออกไป
จากห้องทำงานเขาก็ปิดแฟ้มเอกสารของเธอเอนหลังพิงพนักเก้าอี้
หมุนห่างออกไปจากโต๊ะทำงานแล้ววางศอกลงที่เท้าแขนยกมือ
กุมขมับแล้วนวดเบา ๆ

ภาพใบหน้าและรอยยิ้มของณฐรี โดดเด่นขึ้นมา หัวใจเขา
กลับรู้สึกเจ็บจนระบม ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้พบหล่อนที่นี่ หล่อน
มาทำไม หรือมาหาเขา หากมาหาเขา มาหาเพื่ออะไร

“น้ำค่ะ”

“ขอบใจ”

เธอพยายามชะเง้อมองหน้าเขาเมื่อวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ
ในขณะที่เขายังไม่ยอมหันมา

“มีนัดกับนายแรงเมืองหรือ”

“ไม่ค่ะ”

เขาหันมามองหน้าเธอ

“แล้วเขามาหาใคร หากไม่ใช่เธอ ธุรกิจของเขากับธุรกิจ
ของฉันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน ไม่มีควมจำเป็นต้องประสานงาน
หรือพบปะกัน”

“เพไม่ทราบค่ะ ไม่ได้นัดกับเขา”

เขามองหน้าเธอนิ่งก่อนจะเดินไปอีกทาง

“ฉันไม่อยู่มีใครมาหาหรือเปล่า..นอกจากคุณสรายุใจ”

เพท่าย้อนสายตามองหน้าเขาด้วยความสงสัย ในเมื่อเขา
มองเห็นแรงเมืองก็น่าจะมองเห็นฉธุริด้วย แต่ทำไมเขายังแสร้าง
ถามเธอ หากฉธุริคือคนรักของเขาจริงเขาก็ต้องเห็น

“คุณฉธุริมาค่ะ เธอมาสองครั้งแล้ว”

“มาสองครั้งหรือ”

“ค่ะ”

เขาย่นคิ้วเมื่อมองหน้าเธอ

“มีธุระอะไร”

“ไม่ทราบค่ะ แต่วันนี้เธอมาขอเบอร์โทรของคุณ แต่ว่าเพ
ไม่มี”

เธอสุกลมหายใจเข้าปอดลึก

“ตอนที่คุณมาไม่เห็นเธอหรือคะ เธอกุยอยู่กับคุณแรง
เมือง”

“ฉันจำเธอไม่ได้”

คำตอบของเขา ทำให้เธอมองหน้าเขานิ่งเหมือนต้องการ
จะค้นหาความจริงบางอย่างที่เขาซ่อนเอาไว้แต่ก็หาไม่เจอ เพราะ
เขายกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ก่อนจะเปิดแฟ้มงานของเธอออกมาตรวจ

“จะรีบกลับหรือเปล่า หากมีนัดกับใครก็ไปเถอะ”

“ไม่มีค่ะ”

เธอตอบเบา ๆ แล้วกลับไปโต๊ะทำงานแต่สายตายังเผลอ
มองห้องเขาอยู่เช่นนั้นจนเขาตรวจงานเสร็จ แล้วเตรียมลุกออกไป
จากห้อง

“ยังอยู่อีกหรือ”

“ค่ะ?”

“ฉันนึกว่าเธอกลับไปนานแล้ว”

เพทายรู้สึกหมั่นไส้เขาเหลือเกิน เธอก็ออยู่ตรงนี้แต่เขาพูด
ราวกับว่ามองไม่เห็นเธอ

“งานของเพเป็นอย่างไรบ้างคะ”

“ก็ดี ทำได้ดี พรุ่งนี้ฉันจะเริ่มส่งงานเธออย่างจริงจังแล้ว
นะ เตรียมตัวด้วยล่ะ”

“ค่ะ”

เชอี่ยมหวานออกมา เมื่อเขาพูดจบก็เดินนำออกไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เธอเดินออกจากบริษัทก็ไปรถ

แคนศูรกดดูเบอร์ของณฐรีที่เขายังเก็บเอาไว้ในเครื่อง ไม่เคยลบทิ้ง แม้ว่าจะผ่านมาหลายปี และเขาก็ไม่รู้ด้วยว่าหล่อนเปลี่ยนเบอร์ไปหรือยัง

ใจหนึ่งอยากจะลองกดดู แต่อีกใจก็บอกให้หยุดเพราะในใจของเขายังเจ็บลึก ผู้ชายอย่างเขา ไม่เคยค่อยไปกว่าใคร แต่กลับถูกหล่อนปฏิเสธรัก หันไปคว้าชายอีกคน

“คุณกลับมาหาผมเพื่ออะไร ณฐรี”

เขาถามตัวเองอยู่ในใจเมื่อนั่งมองดูเบอร์ของหล่อนอยู่นาน แต่แล้วเสียงสัญญาณสายเข้าก็ดังทำให้เขามองดูเบอร์ หัวใจของเขาไหววาบเมื่อชื่อปรากฏว่า ณฐรี

หล่อนเอาเบอร์เขามาจากไหนกัน เขามองดูเบอร์ที่โชว์นั้น ฟังเสียงเรียกเข้าที่ดังแผ่ว ๆ ใจหนึ่งบอกให้รับอีกใจหนึ่งบอกให้ปิด

เขาปล่อยให้สายเข้าถึงสามครั้ง โดยไม่ยอมรับ แล้วเตรียมจะสอดเครื่องลงกระเป๋า แต่สายก็ดังมาเป็นครั้งที่สี่ ทำให้เขาตัดสินใจกรับสาย

“เคนศุรคะ คุณใช้ไหม นี้ธูเองนะคะ”

ใช้หล่อนจริง ๆ เพียงแค่ได้ยินเสียง หัวใจของเขาก็ร้อนฉ่า
ขึ้นมาทันที

“มีธุระอะไรหรือครับ”

“ทำไมพูดจาห่างเหินแบบนี้ล่ะคะ ไหนว่าเรายังเป็นเพื่อน
กันได้ไม่ใช่หรือคะ”

“ผมยุ่งอยู่ครับ ไว้โทรมาวันหลังได้ไหม”

“เดี๋ยวค่ะ ชุตุตสำหไปหาคุณตั้งสองครั้งแต่ก็ไม่พบ เลยได้
เบอร์ของคุณมาจากสราญใจ หวังจะได้พบคุณสักครั้ง อย่าใจร้าย
นักเลยนะคะ”

น้ำเสียงที่หยอคมาแผ่วแผ่วหวานออกอ่อน หากเป็น
เมื่อก่อนเขาคงจะรีบโอบยบินไปหาหล่อน เพียงเพื่อให้ได้เห็นหน้า
เท่านั้น แต่ทว่าสำหรับวันนี้ เขาสำเหนียกซัดถึงความเจ็บปวดและ
การครอบครองสิทธิ์โดยชายคนอื่น มันทำให้เขาได้แต่เจ็บ

แม้ในใจจะบอกให้เกลียดชังหล่อน อย่าไปสนใจอย่าไฝ
พะวง แต่หูเจ้ากรรมก็อยากจะได้ยินเสียงหวาน ๆ ที่เสนไพเราะ
อยากจะได้ยินคำพร่ำพรอดออกอ่อน

“แคนศูรขา ชุขอโทษ ขอโทษนะคะ ชุสำนึกผิดแล้ว ไม่มีใครดีกับชุเท่าคุณจริง ๆ ขอให้ชุได้พบคุณสักครั้งนะคะ ชุอยากพบคุณ”

แคนศูรขบกรามแน่น

“สามีของคุณเขาไม่อยู่หรือครับ คุณถึงมีเวลาโทรหาผู้ชายอื่น”

“แคนศูร”

“ขอโทษนะ ผมมีงาน”

เขาพูดจบก็วางสาย แต่หล่อนก็โทรเข้ามาอีก เขาปล่อยให้เสียงมันดังอยู่เช่นนั้นจนเจิบ เขาคิดว่าหล่อนคงไม่โทรมาอีก แต่ไม่เป็นอย่างนั้นเมื่อหล่อนยังคงโทรเข้ามาอีกหลายรอบ

“คุณต้องการอะไรกันแน่ณฐรี”

เขาถามตัวเองอยู่ในใจเมื่อมองดูสายเรียกเข้า หล่อนกลับมาหาเขาเพื่อจะงอนง้อขอคืนดี เขาจะยอมคืนดีกับหล่อนง่าย ๆ เพียงเพราะยังรักหล่อนอยู่อย่างนั้นหรือ หากเป็นอย่างนั้น หล่อนคงจะหัวเราะเยาะเขา ทั้งที่หล่อนเคยหันหลังให้เขา ไม่เคยเห็นความสำคัญมาครั้งหนึ่ง

หล่อนอาจจะเห็นเขาเป็นของเล่นชิ้นหนึ่ง ที่นี้จะหยิบมาเล่นเมื่อไหร่ก็ได้ พอเบื่อก็โยนทิ้ง เขาคงไม่มีค่าสำหรับหล่อน หากเขายอมหันกลับไปหาหล่อนอีกครั้ง ทั้งที่ผู้ชายอย่างเขา

มีผู้หญิงมากมายต่างหมายจะอยู่เคียงข้าง และพร้อมจะเข้ามาให้เลือกด้วยความเต็มใจ ทำไมจะต้องหันกลับไปใส่ใจผู้หญิงที่ไม่เห็นคุณค่าของเขาด้วย

เมื่อคิดได้แบบนี้ แคนสุรก็ปิดเครื่องสอดลงกระเป๋ากางเกงแล้วเดินตรงมาทางสนามเพื่อจะลัดเข้าสู่ตึกใหญ่ แต่สายตาก็มักต้องชะงักกึกเมื่อมองไปเห็นร่างบางอรชรของเพทายเดินวนไปวนมาอยู่ที่สนาม

เขาทอดสายตามองหญิงสาวผมยาวสยายแผ่กระจายเต็มแผ่นหลัง ในชุดนอนผ้าฝ้ายสีสะอาด ตัวเสื้อแขนยาว กระโปรงยาวแค้เข้า

สายลมพัดโชยลูบไล้เสื้อผ้าให้ลู่แนบไปกับเรือนร่างบางอรชรที่ดูกลมกลึงได้สัดส่วนอย่างน่ามอง เธอยกมือกอดอกก่อนจะเดินไปมาราวกับกำลังใช้ความคิด

เขาเผลอทอดสายตามองคูดูนาน ไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมเขาถึงชอบมองเธอนัก สาวน้อยที่เขาเห็นเธอมาตั้งแต่เธออายุได้

แปดปี หน้าตาบ่งบอกถึงความสวยงาม จนกระทั่งผ่านมาสิบห้าปี
เขาเห็นเธอทุกเช้าค่ำ

ตากลม จมูกโด่ง ปากแดง แก้มแดง ผิวขาวออกเหลือง
ตามแบบของสาวเอเชีย ยามยิ้มแย้มดูงดงามน่ารัก น้ำเสียงหวานหู
กิริยานุ่มนวลอ่อนหวาน

เขาบอกตัวเองไม่ถูกว่า ทำไมเขาถึงชอบแอบมองเธอนัก
ทุกครั้งที่มีโอกาสได้มองเห็น เขาจะเผลอจ้องมองเธออยู่เช่นนี้
เรื่อยมา ไม่เคยนึกเบื่อหน่ายเลยสักนิด แม้จะคิดรังเกียจอยู่ในใจ
ที่เธอเป็นลูกของผู้หญิงที่ทำร้ายจิตใจของแม่เขาให้ปวดร้าว

“เตรียมวางแผนอะไรอีกล่ะ..”

เสียงทุ้มที่เอ่ยขึ้นจากทางเบื้องหลัง ทำให้เพท่ายหันขวับ
ไปทันที แล้วเธอก็ต้องอ้าปากค้าง เมื่อมองเห็นเขาก้าวเข้ามาหา
แล้วหยุดมองหน้าเธออย่างพิจารณา ทำให้เธอรีบก้มหน้าหลบ
เปลือกตามองที่พื้นแทบทันที

“เปล่าค่ะ เพแค่นอนไม่หลับ เลยออกมาเดินเล่น..”

“จริงหรือ แต่ฉันดูท่าทางของเธอ เหมือนคนกำลังใช้
ความคิด..”

เขากวาดสายตาโลมดูบไล้ผิวหน้าหวานละไมของเธอหนึ่ง
กว่าจะยอมละสายตามองมองท้องฟ้ากว้างที่ประดับประดาไว้ด้วย

ดวงดาวน้อยใหญ่ที่แข่งกับเปล่งแสงระยิบระยับวับวาวอยู่
ท่ามกลางความมืดดำของท้องฟ้า

“เชอคงกำลังคิดว่า ตัวเธอเปรียบเหมือนสุราที่มีความสวย
ความสาวเป็นดีกรี ทำให้ชายที่หลงไหล ในกลิ่นและรสชาติ หลง
ผิดคิดว่าจะทำให้ลืมเรื่องกลุ่มใจ..”

เขาหันกลับมามองหน้าหวานละไมของเธอที่เงยหน้ามอง
เขา

“พอได้ดื่มแก้วแรก ก็ทำให้กล้าดื่มแก้วที่สอง สาม สี่
เพียงเพราะเริ่มตาลาย หลงไหลในความสวยงามอันวิจิตร บรรจง
ปรุงแต่งเนื้อตัวให้หอมและสวยปราศ แต่ซ่อนพิษสงเอาไว้ จนทำ
ให้ชายโง่ที่หลงดื่มเข้าไปขาดสติยังคิด พร้อมจะมอบทุกสิ่งทุก
อย่างให้เธอ หลังจากนั้นก็ถีบหัวส่งแล้วหาที่หมายใหม่..”

หัวคิวเรียว โกงขมวดมุ่น

“ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย..”

เขาตะคอกเสียงใส่หน้าเธอเมื่อก้าวเข้าไปหา ในขณะที่เธอ
ถอยหลังหนีไปเรื่อย จนร่างบางถอยไปประทะกับต้นใหม่ใหญ่

“คุณเมาหรือคะ..เพ่ว่าคุณกลับไปพักดีกว่าไหมคะ..”

“ใช่ ฉันทเมา เพราะผู้หญิง ที่เอาความสวยมาบังหน้า
ภายใต้ลิลากิริยาที่ชุ่มช้อยอ่อนหวานจนทำให้หัวใจที่แข็งแกร่ง

อ่อนยวบลง จนแทบละลายเพราะความน่ารัก ช่างเอาใจ แต่เธอก็
กรีดกระหน่ำหัวใจฉันให้เจ็บด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่เยาะ
เย้ย เมื่อหันไปคว้าชายอื่นมาครอบครอง..”

เขากำมือแน่นเมื่อหันกลับมามองทางเดิมพร้อมกับสูดลม
หายใจเข้าปอดลึก

“บ้าชะมัด”

เขาสบถกับตัวเองเบา ๆ

“ยังติดต่อนายแรงเมืองอยู่ใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ เพทำงานแล้วเขาก็ไม่ค่อยมาหา”

“อย่างนั้นที่เธอออกมาที่นี่ก็แสดงว่าคิดถึงเขามากสินะ”

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้นเพนอนไม่หลับ”

เธอรีบปฏิเสธทันที

“คิดมากแล้ว เธอควรจะไปพัก พรุ่งนี้เธอต้องทำงาน

..”

เขาพูดจบก็เดินตรงขึ้นไปยังที่พักของเขา ท่ามกลางความ
สงสัยของเธอ ที่ไม่อาจจะหาคำตอบได้ว่าเขาเป็นอะไร เขาพูด
อะไรออกมา เขารู้ตัวหรือไม่ เธออยากจะคิดว่าเขาเมา แต่กลับ
ไม่ได้กลิ่นเหล้าจากร่างของเขา

“เป็นอะไรของเขานะ”

ขอขอบพระคุณทุกการดาวโหลด ทุกกำลังใจมอบให้ นะคะ
หากไม่มีทุกท่านที่คอยให้การสนับสนุน ก็คงไม่มี “คีตะธारा”
แม้ที่สุด บางท่านไม่เคยที่จะแสดงตัวว่าเป็นแฟนคลับนิยายของพี่
เจียบเลย ไม่เคยคอมเมนต์ หรือส่งคำพูดหรือประโยคใด ๆ มา
เพื่อแนะนำตัว

พี่เจียบก็ขอขอบพระคุณด้วยเช่นกัน
และหากท่านใดที่มีความประสงค์หรือจะเสนอแนะไม่ว่าเรื่องใด
หรือว่าอยากจะเข้ามาพูดคุยกับพี่ ก็สามารถเข้าไปที่ fb ได้ นะคะ
เพียงเข้าไปที่ google คีย์คำว่า “คีตะธारा” ก็จะสามารติดต่อกับ
พี่ได้แล้ว นะคะ

ด้วยรัก

คีตะธारा